

Man har imidlertid ment at måtte fastholde den nævnte begrænsning af kontrolhensyn, idet der bør tages hensyn til muligheden for, at licensaftaler kan antedateres.

Til § 54.

Bestemmelsen, der svarer til § 49 i komiteernes udkast, behandler patentets ophør som følge af, at patenthaveren giver afkald på dette.

Den gældende patentlov indeholder ingen udtrykkelige bestemmelser om afkald, men loven forudsætter, at der er adgang hertil.

Komiteerne har påpeget, at erklæring om afkald alene kan afgives af den i patentregisteret registrerede patenthaver, og at den, der senere viser sig at være materielt berettiget, ikke har mulighed for at få patentet sat i kraft på ny. Foreligger imidlertid den situation, at den, der anser sig for berettiget, gør indsigelse allerede inden patentmyndigheden har erklæret patentet for ophævet, bør patentmyndigheden tage hensyn til disse særlige omstændigheder. Godtgøres det, at der er anlagt sag om retten til patentet, skal ophævelsen af patentet stilles i bero på retssagens udfald, jfr. stk. 2. I andre tilfælde vil det næppe kunne undgås, at patentmyndigheden erklærer patentet for ophævet. Den berettigede vil i så fald være henvist til at søge sit tab erstattet hos den registrerede patenthaver.

Man har ikke fundet tilstrækkeligt grundlag for at foreskrive, at licenstagere skal give samtykke til afkald på patentet. Det bør imidlertid i de administrative forskrifter bestemmes, at licenstagere skal have underretning herom.

Til § 55.

Bestemmelsen, der svarer til § 50 i komiteernes lovudkast, indeholder forskrifter om udfærdigelse af bekendtgørelser angående visse afgørelser vedrørende patenter.

Bekendtgørelse bør principielt ikke finde sted, før den pågældende afgørelse er endelig. Når et patent er erklæret for ugyldigt eller overført til en anden, eller når der er truffet afgørelse om ansøgning om genkraftsættelse, bør bekendtgørelse derfor først finde sted, når der foreligger en afgørelse, som er endelig. Når patentmyndigheden konstaterer, at et patent er bortfaldet eller ophørt, synes praktiske grunde imidlertid at tale for, at bekendtgørelse straks udfærdiges. Det kan vel tænkes, at der fra patentmyndighedens side begås fejl, og at patenthaveren indanker afgørelsen, men dette er i praksis så sjældent forekommende, at man næppe behøver at tage hensyn hertil i en bestemmelse som nærværende.

Kapitel VIII.

Til § 56.

Bestemmelsen, der svarer til § 56 i komiteernes lovudkast, indeholder forskrifter om pligt for patenthaveren til, når patentbeskyttelse påberåbes, at give visse oplysninger om patentet, såfremt der fremsættes begæring herom.

Ansøgeren vil kunne modsætte sig, at den, der har fremsat begæringen, bliver bekendt med dokumenter, der ville være omfattet af reglen i § 22, stk. 5.

Komiteernes udkast er ændret i stk. 2 for at tydeliggøre, at de her foreskrevne oplysninger ikke alene skal gives, efter at akterne i ansøgningssagen er blevet tilgængelige for enhver, men også inden dette tidspunkt.

Endvidere er fra § 57 i komiteernes udkast overført bestemmelsen om, at oplysningerne skal gives uden unødigt ophold.

Det bemærkes at det ikke bør kræves, at angivelsen af, at patent er ansøgt eller meddelt, er særligt præciseret. Afbildes f. eks. i en annonce en vare eller et apparat, bør også en almindelig holdt udtalelse i annoncen om, at patent er ansøgt eller meddelt, kunne medføre pligt til at udlevere de i bestemmelsen nævnte oplysninger.

Kapitel IX.

Til § 57.

Bestemmelsen, der svarer til § 51 i komiteernes lovudkast, fastsætter, i hvilket omfang straf kan idømmes for krænkelse af de ved et patent hjemlede rettigheder. Den gældende patentlov fastsætter straf af bøde, der i gentagelsestilfælde kan stige til hæfte i indtil 6 måneder for den, der forsætligt har gjort indgreb i patentretten.

Det har været overvejet, hvorvidt straf som sanktion mod patentindgreb helt kunne afskaffes. Uanset at erstatningsansvaret er den praktisk vigtigste sanktion mod indgreb, er det fundet påkrævet at bevare straffen af generallpræventive grunde, dog som hidtil kun for forsætlige krænkelse.

Bestemmelser om straf findes også i f. eks. varemærkeloven og i loven om ophavsretten til litterære og kunstneriske værker.

Begrænsningen af strafansvaret til forsætlige forhold betyder en tilsvarende begrænsning af adgangen til konfiskation i medfør af straffelovens bestemmelser.

Det er foreslået, at straffen normalt begrænses til bøde, og at hæfte alene bringes i anvendelse under skærpende omstændigheder, f. eks. i gentagelses-